

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'70. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

CAMÍ DEL SUFRAGI.

A traició de 'n Martos, las veleitats de 'n Cassola, las astucias de 'n Gamazo, lluny de ser una desgracia, han sigut una sort per la situació fusionista.

Martos, l'home de las honestas distancias; Cassola, lo general que voldria convertir a Espanya en un inmens quartel; Gamazo l defensor trasnoxtat de las solucions proteccionistas, no han tingut més remey que anar a caure a rodolons en brassos dels conservadors.

Las tres eminencias esguerradas se 'n van, a pesar seu, ab la reacció.

En cambi 'ls fusionistas se 'n van directament al sufragi universal.

Aquells s' uneixen ab lo que ha caygut per no tornar a alsarse.

Los últims están a punt de crear una forsa nova que retornant a tots los espanyols lo dret de intervenir directament en la politica, será 'l puntal més ferm de la politica liberal.

Lo Mónstruo tracta de repetir avuy la treta de l' altra vegada que governava en Sagasta: arrencar algunas estellas, clavar en l' esquierda 'l tascó de la dissidencia y a cops de massa establèllar la soca.

Llavors se valgué de 'n Posada Herrera, de 'n Lopez Dominguez, de 'n Moret, de tots los que 's prestaren a formar una situació ambigua, que ab capa de liberal y de democrata servi de pont als conservadors pera tornar al candellero.

Avuy intenta valerse pèl mateix objecte de 'n Martos, de 'n Cassola, de 'n Gamazo, sense pensar que «nunca segundas partes fueron buenas.»

Tonto sería en Sagasta si queya a la ratèra.

Tan més quant si llavors estava desarmat y no tenia defensa, avuy posseheix la corassa invulnerable del sufragi universal.

Farà, donchs, molt bé D. Práxedes de cantar al Mónstruo aquella coneguda tonada:

«Una vez me has engañado que duguas no hi tornarás: las paredes del gobierno de lluny te las mirarás.»

Y pot dirho ab tota la boca.

Sagasta conta avuy ab la simpatia sincera dels elements republicans, que no serán may instruments de las malas arts dels conservadors.

Conta ademés ab una majoria compacta y resolta, com may fins ara havia sapigut mostrarse.

Tingaho bèn en compte y no ho perdi de vista: Mentres va fer politica menuda y mesquina; politica de interessos y de complacencias; mentres va tractar de captarse l' apoyo dels diputats repartintlos empleos y beneficis; mentres va basar tota la seva habilitat en sostenir lo caciquisme dintre de tolas las esferas, no sabia may per quin cantó girarse y cada dia se li senyalava un ó altre descontent, una ó altra dissidencia.

Per aquell camí anava directament a la ruina y al desprestigi.

Pero avuy s' aixeca com interés suprém la realisació de una idea: avuy lo sufragi universal, es no sols un compromís de honra, sino també un salva-vidas del partit fusionista, y alrededor de aquesta idea s' acallan tots los disgustos, s' extingeixen tolas las dissidencias y una majoria linguda fins ara poch menos que per ingobernable 's mostra unida, dócil y capàs de realisar las aspiracions del pais liberal.

Tan gran es la forsa de las ideas, quan aquestas ideas están encarnadas en la conciencia del pais.

Lo brillant triunfo alcanzat pèl govern en l' elecció de President del Congrès es un bon auguri, en la ruda batalla de aquestos dias.

Los homes de la conjura, desesperats y cegos, pronunciarán discursos y més discursos per entorpir l' aprobació del sufragi; pero tant com més entretingan aquesta solució, major será 'l seu descrèdit.

Es precis deixarlos. Que 's tirin terra als ulls tot lo que vulgan. En politica, lo suicidi es licit.

La majoria ha de guardar la calma serena que aconsella la possessió de la forsa y de la rahó.

Deixarlos discutir ab tota l' amplitud que vulgan... Darrera de las discussions vindrán los vots, y vots son trunfos, que no discursos eixits de llabis desacreditats.

Pero es precis que la legislatura no termini sense que 'l sufragi universal siga lley, mal durant tot l' istiu hajan de permanèixer obertas los Corts. Los grans ideals exigeixen grans sacrificis, y a major sacrifici, major prestigi.

¿Que la calor apreta? No importa. ¿Qué 'ls diputats liberals suan? Tant se val: també suan los seus enemics.

Y després de tot, la Biblia del poble espanyol, al igual que 'l Génesis porta una màxima redentora:

«Guanyaréu lo sufragi universal, ab la suor de vostre front.»

P. K.

LA CORONACIÓ DE ZORRILLA.

Es val certament coronar als poetas que ab sas obras inmortalis se fan dignes de tan alta distinció, que no a aquells sers privilegiats que no tenen altre mèrit que 'ls decrets de la casualitat, als quals deuen sa naxença en los palaus y alcássars.

Las modernas societats, cada día més ilustradas, acabaràn per no reconèixer altra soberania que la soberania del talent.

Zorrilla, lo poeta de las llegendas y dels dramas romàntics es més que un escriptor, es l' encarnació dels somnis y de las preocupacions més nobles del poble espanyol.

Ningú com ell, ab sos versos fàcils y abundants, impregnats de color y de llum, y bressats per la musical armonia de una canencia encantadora, ha sabut evocar las glorias y grandesas de la patria espanyola.

Sa vida errant rodejantlo de poètics vesllums fan di' ell l' últim trovador del sigle XIX.

L' hermosa ciutat de la Alhambra, del Genil y 'l Darro está avuy de festa, ab motiu de la coronació del poeta.

Granada, a la qual cantà en sos incomparables versos, li ofereix avuy las flors y 'ls llorers de sos jardins ab un entusiasme de que participan tots los cors verdaderament espanyols.

Qui avuy no es a Granada personalment hi es ab lo cor, perque no hi ha ningú que no admiri al poeta, no hi ha ningú que no l' haja aplaudit un cop ó altre; no hi ha ningú que no s' haja deleytat alguna vegada ab las galas de aquella fantasia creadora, que per espay de més de mitj sigle ve produhint obras divinament hermosas, com ho son sempre las inspiracions del geni.

Justes, donchs, que qui tanta gloria ha donat a Espanya, disfruti ja en vida 'ls honors de l' apoteósis.

La CAMPANA DE GRACIA que may deixarà de obehir als impulsos del patriotisme, proclama la gloria del Cantor de Granada, y sense abdicar de sas conviccions republicanas, envia també sa humil corona al REY DE LA POESIA.

A inauguració de la estàtua de Giordano Bruno ha tret de test als ultramontans, que no saben compendre com després de tres sigles hi ha encare qui 's recorda de aquell màrtir de la intolerancia religiosa.

Els van cremarlo de viu 'en viu y no toleran que ningú 'ls tiri la cendra a la cara. Aquella cendra es encare calenta y 'ls escalda.

D. Jaume ha fet l' enfadat, dirigint una carta a la reyna regent plena d' escarafalls contra las turbas impias que van concorrer a la inauguració de la estàtua del gran propagador del lliure-pensament.

Lo bisbe de Barcelona no 's pot treure una cosa del cap. Si tots aquells casi facinerosos s' haguessen llansat sobre 'l Vaticano... ¿qué hauria succehit?

Es com si diguessem: ¿qué succehiria si 'l cel s' en-sorrava?

A tal objecte presum D. Jaume que 'l Papa no està segur a Roma y creu que 'l govern espanyol deu exigir al de Italia una reparació immediata ja per la via diplomática, ja per qualsevol altre medi.

¿Voldrà D. Jaume que s' envihi un cos d' exercit a la ciutat eterna, al mando de 'n Nas Rataf, de 'n Cagarrehims ó de qualsevol altra eminencia de la milicia car-cunda?

**

BIBLIOTECA MUNICIPAL

Pero en cas de que 'l govern no crega oportú fer la por als italians, llavors deu fer una altra cosa.

Invitar al Papa a anarse'n de Roma y oferirli hospitalitat dintre d' Espanya. 18.000.000 d' espanyols ho demanan, y per lo que respecta a Barcelona, reberiam al Papa a mans besadas.

Naturalment, que si 'l Papa venia aquí tothom hi guanyaria, perquè 'ls catòlics de tot lo mon vindrian a gastar a Barcelona 'l producte de las guerras civils.

Y hasta al mateix D. Jaume, per haver tingut una idea tan excelent es fácil que l' ascendissen a cardenal. De més verdas se 'n maduran.

D. Cristino té cops terribles.

Al procedirse a la votació del president del Congrés espera a ser l' últim, y quan lo secretari preguntà:— ¿Falta algú a votar?—D. Cristino ab pas mesurat y continent solemne s' encaminá dalt de la tarima, com dihent:

—Aquí 'm tenu: apa, xiuléume!

Ningú va ferne cas.

Despres, al realitzar-se l' escrutini s' trobá una papeleta ab lo nom del Sr. Burell, un dels diputats que més van distingirse en l' escridassada contra D. Cristino.

Aquell vot era 'l de 'n Martos. Havia volgut fer la brometa. Y en efecte, tothom s' ha rigut del home de las honestas distancias.

Ja ho diu lo ditxo: «qui al cel escup, sobre la cara li cau.»

La diputació provincial de Madrid havia invitat a la reyna regent a assistir a la corrida de beneficencia, y la reyna regent ha deixat de concórreri.

Item més: havia manat fer un vano de molt preu per obsequiarla, y la reyna regent ha refusat lo regalo, a pretext de que 'ls productes de las corridas de Beneficencia, més que a comprar vanos s' han de destinar a socórrer als pobres.

Vegin si tenim la Republica a prop, que hasta 'ls reys donan llisóns de-democracia als cortesans.

D. Paco ha dit a n' en Castelar que si volia rebre beneficis de la monarquia, s' tes monárquich.

Ni Castelar aspira a cap benefici, ni té cap necessitat de ingressar en lo gremi dels homes que mudan de color com los camaleóns.

Y lo pitjor per ells es que a pesar de mudar de color, están reduhits a viure com los camaleóns.... del ayre del cel.

Castelar ha emprés una campanya desinteresada y patriótica y está a punt de recullir lo premi del seu talent y de la seva constancia.

L' ideal de Castelar consisteix en obtenir lo sufragi universal, y 'l sufragi universal será un fet dintre de poch.

Llavors, lo poble espanyol s' encarregará de arrecorran als trastos vells de la política.

Mr. Carnot ha imposat lo capelo cardenalici a tres bisbes francesos recientment elevats a la púrpura.

Y ara assómbriñe! L' acte va realitzar-se als acorts de La Marsellesa!

Y 'ls cardenals van consentirho? Si, senyors, sense la més mínima protesta.

No en va diuhen los francesos: «L' argent fait tout.»

A Girona s' prepara, pèl dia 29 del corrent, una gran manifestació democrática ab motiu de trasladarse 'ls restos dels mártirs Ferrandiz y Bellés al panteón que se 'ls está construbint.

Tots los elements republicans de Catalunya y gran número de liberals prestarán lo seu concurs a un acte tan patriólich.

Las balas del fusellement son las que han ferit de mort al partit conservador.

Alemania ha sigut sempre un mal vehi. Actualment está buscant carronya a la republica suissa, que no ha volgut doblegarse a las exigencias de 'n Bismarck.

Y a pesar de que en relació ab lo territori Alemania es un elefant y Suissa una formiga, la formiga s' defensa com un lleó y té guanyadas anticipadament las simpatias d' Europa.

Alguns fins temen que s' declari una guerra.

Pero no crech que 'ls alemanys s' atreueixin contra un país qu' encare que petit es fort, y es fort porque es lliure.

A Suissa tot es montanya... ó com si diguessem tot es os, y si Alemania tractava d' empassársela, es fácil que li fés caure las dents.

La qüestió quedara reduhida a lo de sempre: una nova enrabada de 'n Bismarck seguida de un nou paper ridicul.

D. Cristino ha fet una llarga visita a la reyna regent.

¿Que dimoni li contaria?

Me sembla que l' estich sentint:

—Mamá, 'n Mateuhet me pega!

¿Quins polítichs més epters!

Tenim un verdader sentiment en consignar l' atentat indigne de que sigué objecte 'l passat diumenje 'l conegut republicà y estimat amich nostre Sr. Arús y Arderiu, trobantse en sa casa-torre del Hospitalel.

Un criat que no li devia més que atencions y favors, y que havia deixat de pertanyer al seu servey, invadi la casa sigilosament, y sense cap motiu que expliqués la seva conducta, dispara dos tiros de revólver contra 'l senyor Arús, un dels quals li produhi una ferida grave a la espalla.

L' agresor sigué delingut y trasladat a la presó de Sant Feliu de Llobregat.

Sembla impossible que existeixin sers tan villans y cobarts.

Fem vots pèl prompte y felis restabliment del distingit escriptor Sr. Arús.

CARTAS DE FORA.—Lo curandero Tamborella, de Ripoll, s' ha trasformat de administrador de la iglesia qu' era en casi president de una societat anarquista coneguda per los de «la corda d' l' pá.» Y lo més xocant es que, a pesar de haverse fet anarquista, continúa tenint a casa seva una imatge de la Verge de caracter mira-cuós, qu' es la que fa servir per las sevas curas y enredos ¡Anarquista y devot tot en una pessa! Aixó no més pot serho en Tamborella!

Mossen Talóns, de Alcover, está preparant una rucmaria al santuari del Remy, hermita siti a la a dos kilòmetres de la població. Encare que l' herba de aquells entorns es molt fresca y blana, lo camí está plé de pedras, lo qual bé podria ocasionar la sensible cayguda de alguna devota. Y que dirá la Carmeta quan vegi a Mossen Talóns entretí gut en ajudar a las que rellisquin?

Los crachs de Cardona han realizat una pelegrinació al Santuari del Miracle desfoganse allí contra 'ls liberals y principalment contra la República francesa.—Un dels organizadors de la moixiganga religiosa-reaccio aria ha sigut lo metje Sr. Reig, ex president del Casino Cardonense y que cansat de alardejar de liberal s' ha pasat al bando de la llana, lo qual, en temps tan calurosos com los d' ara, demostra molt mal gust.

Aquell aralde d' Esparraguera que impedi se commemorar la defensa de la vila contra 'ls carlins del any 38, acaba d' experimentar una revolcada de primera forsa. Conseqüent ab sas ideas oscurantistas teni la proa dirigida contra el mestre de párvuls Sr. Bordas, causantli tota classe de molestias fins al extrem de haverli promogut una causa criminal. Lo judici oral se veje 'l dia 28 del passat y la derrota que sufrí l' aralde fou tan gran, qu' estém hèn persuadits que no l' olvidarà may més. Davant de la Sala va fer un paper tan llubit que hasta 'l president hagué de observarli certas contradiccions que donavan a entendre que lo que havia jurat no era cert. Terminada la proba, lo mateix fiscal se convertí en defensor de 'l acusat, demanant la seva absolució, com aixís ho acordá la Sala. La concurrencia en massa felicitá al Sr. Bordas, y l' aralde fugí avergonyit, com si 'ls diables l' empaytessin.—Serveixli de lliçó lo sucehit y aprengui a no tocar ferro ruhent si no vol escaliharse 'ls dits.

Lo rector de la Poble de Claramunt confessava a las sevas hicas de Maria en lo confessorari destinat als sórts y muts y ho feya tan intimament que las embolicava ab lo mantéu de pòr sens dupte de que 'ls pecats qu' ellas li comunicavan s' esbravessin. Tres ó quatre hicas qu' esperavan torn van posarse a riure, y 'l tal rector, fet una fierra, va agafarne una pèl seu compte y a cops de punys y a empentas va treurela de l' iglesia.—I, endemá nous escándols durant la professó, porque alguns feligresos no s' volian treure la gorra davant de un ruc-tort que tan poch sab respectarse.—La brometa va acabar ab una xiulada que ni la que 'ls Zaragossans van dedicar al Mónstruo.

UN MÁRTIR DEL TRABALL.

UAN la senmana passada reventá la caldera de la Ferreria de Sant Joseph, a altas horas de la nit, produhint un estrépit espantós, semblant a un terremoto, se posá en commoció tot lo poble de Sans. L' edifici s' ensorrá y grans trossos de la caldera volaren per l' ayre anant a caure a grans distancias del siti de la catástrofe.

Alguns honrats fills del treball sufriren dany de molta consideració. Lo botiquí de la ferreria—y es trist tenir que consignarho—careixia de lo més precís: pera prestar auxili prompte als pobres treballadors descalabrats.

Hi ha més encare: Sans, una població tan industrial, careix de servey sanitari, de manera que las lliteras pera conduhir als ferits, los uns a casa seva, en número de sis, y dos en estat grave, al hospita de Santa Creu ahont continúa a tingueren de anarse a buscar al vehi barri de Hostafranchs.

L' Ajutament de Sans no hauria de permetre semblant abandono.

Ompla de tristesa 'l cor al mateix temps que de admiració l' acte de valor realizat pèl ciutadà Miquel Llorach, mestre de forn, conegut y estimat tan per sa honradés com per la convicció y l' entusiasme ab que professava las ideas republicanas.

Al desventurat Llorach li tocá la pitjor part de la catástrofe: una gran ferida al cap y horribles cremaduras en tot lo cos. Un seu company nos ho contava: Feya horror, tenia tot lo seu cos com una costella a la brasa.

Donchs aquell home en uns moments tan crítichs més que de sos propis sufriments se recorda de sa familia, y no permeté que 'l trasladessin ab llitera, per no alarmar a sa esposa y a sos fills. Armantse de un valor sobrehumá y sostingut per dos companys de treball, se traslada a son domicili per sos propis péus.

—No tinguéu por, no será res—digué al arribarhi, ansions de estolviarlos un disgust.

¡No será res! Y 'l metje declarava, al examinarlo, que 'l mal de aquell home tant animós repartit entre cent personas causaria la mort de totes cent!

Miquel Llorach sucumbí entre dos y tres de la tarde del mateix día.

Ja qu' hem fet cárrechs a la empresa de la Ferreria per sa falta de ausilis preventius, just será consignar sa generosa conducta tan ab la familia del ciutadà Llorach, com ab los demés ferits, com, en fi, ab tots los treballadors de la casa. Al mort se li feu un solemne enterro al qual hi assistiren més de 100 invitats, representants del Centro zorrillista, de la Familiar obrera, de la Societat coral El Porvenir y gran número de treballadors de la fundició del Remy. Lo rector de Sans—cas extraordinari entre 'l clero—acompanyá 'l cadáver sense cobrar. En quant a la viuda del difunt sembla que l' empresa de la Ferreria ha acordat passarli una pensió.

Respecte als demés ferits han sigut degudament socorreguts, y 'ls dos que foren trasladats al Hospital ocupan lliets de preferencia a expensas de la empresa de la Ferreria.

Finalment, a tots los treballadors se 'ls paga la senmana entera, en tant que s' reconstruix l' edifici.

Molt bonas son aquestas resolucions; pero millor encare sería qu' en lo successiu se prenguessen las precaucions degudas per evitar catástrofes tan espantosas.

VENT EN POPA.

Ja ha passat la turbonada,
ja la nau de la fusió
va lliscant sobre las onas
com un barat voladó.

La tripulació traydora
ha fugit ja del vaixell,
y 'l patró té gent adicta
que obeheix a la ven d' ell.

¡Qu' es bonich surcar las ayguas
quan se va ab valents companys
y no s' té cap por de rocas,
ni de baixos ni paranyis!

Lo pilot ja ha passat llista,
ha contat los marinés
y ha trobat que ni un n' hi falta...
¡quina ganga! ¡gué vol més?

Mar serena,
bona tropa...
¡apa, endins, patró Sagasta,
que ara tot va vent en popa!

May cap barco ha fet tanta aygua
com havia fet lo seu:
may s' ha vist tan bé un naufragi...
¡y n' ha sortit, viva neú!

Deixi que 'l guerro murmuri,
deixi crida als conjurats;
barco que tan bé s' defensa,
no ha de témer tempestats.

Ara té forrat lo casco,
l' aparell igual que nou,
calabrots y bonas anclas
y 'l barco plé com un ou.

¡Ves si no se 'n pot ben riure
dels xubascos que vindrán!
Ni que 'l viatge duri un sigle,
provisions no 'n faltarán.

Ranxo a dojo,
bona copa...
¡virga vela y mar endintre,
que ara tot va vent en popa!

Fóra 'l contramestre Martos,
que li feya orsá 'l timó,
¡quí li empetará la basa
a la nau de la fusió?

Las platjas están tranquilas,
lo poble ha quedat mirant,
assentat sobre l' arena,
com lo barco va endavant.

¡Ab quin gust guavém las velas,
infladas a impuls del vent,
arrastrant la nau ayro a
per la moderna corrent!

¡Au, més drap, patró Sagasta!
Mentres dura 'l vent frescal,
porti 'l barco desseguida
al Sufragi universal.

¡Au, que 'l mira
tot Europa!
¡cops al bulto sense escrúpuls,
que tot marxa vent en popa!

Mariner de llarga historia,
vosté sab perfectament
que un vaixell que vulgui corre
ha d' aprofitá 'l bon vent!

Ara bufa, y fora tonto
pendre un rumbo equivocot
que 'l faria posé al payro
ó potser fe un disbarat.

Los demócratas de veras
seguíu d' a prop lo seu curs,
y aplaudim las maniobras
que l' apartan dels madurs.

¡Animo y no arrihi velas,
que si vol un cop de má
qualsevol moment d' apuro,
per nosaltres no s' podrá!

A nosaltres
també 'ns topa,
pues si bé 'l barco no es nostre,
tot 'ns marxa vent en popa.

BOMBOLLAS.

A vist la professó del Corpus?
 —Si; y per cert que 'm va semblar que 'ls gegants feyan un posat molt trist.
 —¿No sab per qué?
 —Potser saben que á París han fet la torre Eiffel, y están gelosos perque es més alta qu' ells.
 —No senyor; la causa de la seva tristesa es un altra. ¡Anyoran en Rius y Taulet, que cada any anava

ab ells á la professó!

—Ja ho deu haver llegit: en Cánovas está aliat ab en Martos.

—¿De veras?
 —Si; y hasta diu, que si atacan molt á don Cristino, 'l mónstruo donará la cara per ell.
 —No m' extranya que don Anton dongui la cara per un altre: ¡Deu pensar que tan mateix per lo que val la seva cara!...

—A pesar de lo que deyan, resulta que en Martínez Campos continúa apoyant la situació.

—¡Ah! ¿sí?
 —Si senyor: don Arseni ha declarat que no 's mourá may del costat de 'n Sagasta.
 —¡Pobre Sagasta! ¡jo 'l planyo! Sobre tot á las nits.
 —¿Per qué?
 —¡Home, figuris! ¡Haver de dormir ab en Martínez Campos al costat!

—Vaja, que diguin lo que vulguin, no hi ha com París, per aixó de las Exposicions.

—¿No? Pues jo 'n sé un' altra de més gran.
 —¿Quina?
 —La exposició de 'n Martos. Ara com ara, don Cristino está exposat á haver de plegar lo ram per tota la vida.

—Diu que á Granada han fet tan gran ovació al nostre alcalde.

—Si: pero va ser equivocadament.

—¡Ay, ay!
 A la quenta don Francisco va entrar á Granada vestit de marqués, y la gent al véurel ab la corona, 'l va pendre per en Zorrilla.

—Aproposit de la corona de 'n Zorrilla. ¿Qué no hi ha pedras en aquesta corona?

—No.
 —Es llástima, perque trobantse don Francisco de Paula á Granada, hauria pogut demostrar la seva trassa.

—¿Cóm?
 —Posant la primera pedra... de la corona.

—¿Ja ho sab? Diu que l' Ajuntament de Barcelona vol convertir la montanya de Montjuich en un gran parque.

—¡Bo! ¿Y qué ha dit lo gat de la font?
 —¡Qué vol que haja dit! Qu' es una gatada.

—Vaya vaya 'l nostre bisbe! ¡Empenyarse en volguer modificar la religió.

—¡Hola! ¿qué ha fet?
 —Res: nada: menos: que ha iniciat la idea d' aconsellar al Papa que fugi de Roma y vingui á viure en la nostra ciutat.

—Bè: ¿y aixó es volguer modificar la religió?
 —¡Ja ho crech! ¡Veji si 's podria dir católica, apostólica, romana! Llavoras s' hauria de dir católica, apostólica, barcelonina....

—Anda! La senmana que ve no més té quatre días de treball.

—¡Bona senmana pels treballadors sense feyna, donchs!
 —¿Per qué?
 —Perque no més estarán quatre días en vaga. ¡Cóm que 'l demés días ja son festa!

—¡Noy, psst, tú dels diaris! ¿Qué tens La Correspondencia?

—No senyor.
 —¿Y La Regencia?
 —No t'he salida aixó á Barcelona.

—¿Y La Justicia?
 —Ja s' ha acabat.

—¿Y La República?
 —No ha arribat encara, pero no tardará gayre á venir.

FANTASTICH

n Romero á n' en Sagasta:—Senyor Sagasta, vosté s' equivoca sempre.

En Sagasta á n' en Romero:—No crech haverme equivocat més que una vegada, y va ser lo di que vaig cridarlo á vosté perque m' ajudés.

De aixó se 'n diu repartir castanyas avants de Tots Sants.

Llegeixo:
 «Reyna completa calma política.—Los circuls poli-

tichs están deserts.—La corrida de toros de beneficencia ha absorbit l' atenció del públich.»

A Madrid tot se 'n va en corridas.
 Quan no corren presidents, corren toros.

Los conjurats y 'ls conservadors tenen una idea, per més que sembli mentida que pugan tenirne cap

La manera de arreglar l' Espanya, segons ells, consistiria en establir un triumvirat compost de 'n Martos, en Cassola y en Cánovas.

Lo Fogó, la Cassola y la Tapadora.
 Ja no 'ls falta més que la llenya.

De un periódich de Madrid:
 «En Martos ha anat á oferir los seus respectes á la reyna regent.

»Aixó es lo correcte y lo noble. Aixó respón de una manera admirable á las caballerescas tradicions del nostre poble.

»Aqui 'l que més treballa pera destronar á una reyna, es després tal vegada 'l primer que li ofereix lo bras perque passi la frontera sense fatigarse.»

Me sembla que ja ni per aixó serveix l' infortunat don Cristino.

Per oferir lo bras á una senyora té un gran inconvenient.

D' Cristino pateix dels nervis.

A Marruecos s' ha rebelat contra 'l sultán la kábila Guayaba.

¡Guayaba!
 Me sembla que 'l sultán se la menja, y que després de menjársela, encare se 'n llepará 'ls bigotis.

L' altre dia va caure un llamp al campanar de Sant Pol, va foradar lo sostre de la sagristia y destrossant las portas y encaminantse al altar major va destruhir tres imatjes, va rompre 'l sagrari y va arrancar un Cristo de la creu.

¡Fa feresa pensar que 'ls llamps cauhen del cell!

Un diputat fusionista s' ha passat als conservadors: es lo Sr. Bushell y Lausant, diputat de Pego.

¿De Pego ó de Pega?

Sembla que D. Francisco quan torni de Granada, té l' idea de fomentar las relacions comercials de Barcelona ab Buenos Ayres.

Alto. Ara no 's forjin ilusions. D. Francisco no coneix més Buenos Ayres que aquell restaurant que hi ha á la carena de Vallvidrera.

L' escena á Valencia.

Dos llechs del convent de Sant Joan de Déu anavan al mercat á recullir limosnas pels pobres que tenen baix lo seu cuidado y solian visitar una horxateria regentada per una nena, hermosa com un sol.

¡Y ab quina mirada d' anyell al degollarlo la contemplavan los germans Mansuet y Marcial, queaixís s' anomenavan aquell parell de plagas! ¡Y ab quina efusió recullian las limonas de la hermosa horxatera!

Fins que un dia, posantse las mans al cor, aquells be-

ts siervos de Déu, varen dirli á la orella no se qué, que á la hermosa horxatera se li ompliren las galtas de rubor y 'ls ulls de llágrimas.

Fí de la primera part.

Segona part:
 Los germans Marcial y Mansuet, van tréures la sotana, van vestirse de personas, y á la nit se 'n anaren á rondar la horxateria.

Feren una senya, y quan se creyan que sortiria 'l seu adorat torment, aparesqueren los pares de la nena, y 'ls dos Tenorios espirituals, camas ajudeume, fugiren com si 'ls perseguís lo diable, anant á raure á mans dels serenos, que 'ls entregaren á las autoritats.

Resultat: que 'ls germans Marcial y Mansuet han sigut condemnats á alguns días de arrest.

Aixís apendrán á vestirse de homes per anar á fer conquislas.

¡Burros, més que burros!.. ¡Quan ab la sotana, no hi ha devota que resisteixi!

A Alemania s' ha presentat una malaltia sospitosa que presenta tots los caràcters del cólera-morbo asiàtic.

¡Qué ha de fer lo cólera sinó anar á veure de quan en quan á la s' y 'l senyo al!

La senyora del cólera es la cólera.
 Y la cólera es y ha sigut sempre patrimoni de 'n Bismarck.

Llegeixo:
 «Los conservadors, creyent alcansar lo poder, han oferit als conjurats ajudarlos.»

Aixó es tot lo que 'ls faltava: que després de haverlos xeringat en Sagasta, vinguessen los conservadors y 'ls dessin una ajuda.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Pa-ssa-vo-lant.
2. MUDANSA.—Lloro Moro-Coro-Toro.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Los amantes de Teruel.
4. GEROGLÍFICH.—Si aixó no veus, posat lentes.

Han endevinat las 4 solucions un Guitarrista, un administrador de 'n Novelli y Pere Grua: n' han endevinadas 3. Naloci Suabe y Piripiquio: 2, un de la Xina y Pau Trunfo y 1 no més Pep Butllofa y Sanpaliuoch.

XARADA.

—Tè tersa prima-dos-terça
 Quinta-dos-terça...

—¿Y qué?
 —A la Tot la portas prompte
 —No vull pas.

—Y aixó ¿qué tens?
 —Res, li tinch quarta-invers-quinta.
 —Bè donchs, jo li portaré.

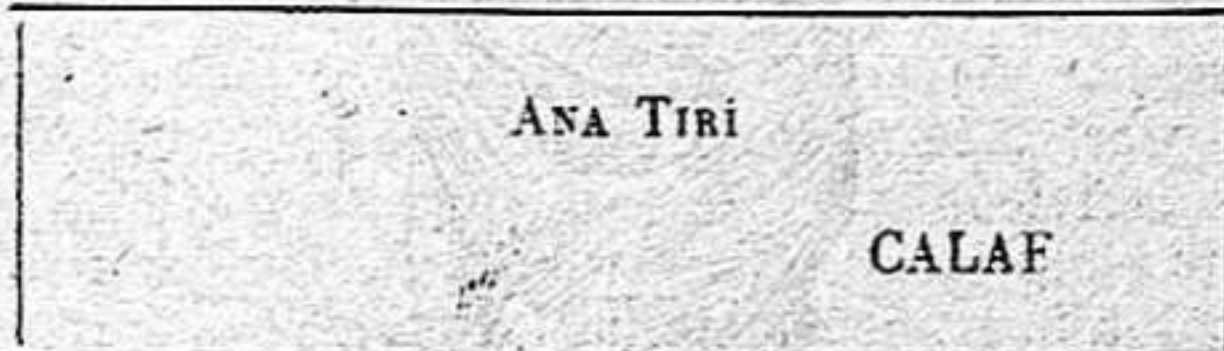
Pi.

ANAGRAMA.

Per quinze céntims no més,
 en lo paseig de Colón
 ensenyen un gros totul
 y un estrany y bonich tot.

MAGINET PETIT.

TRENCA-CLOSCAS.

Formar ab aquestas lletres lo títul de una sarsuela castellana.

J. ALAMALIV.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal, consonant.—2.ª: peix.—3.ª: marisch.—4.ª: vila catalana.—5.ª: jugada del quinto.—6.ª: adverbí de temps.—7.ª vocal.

ORELLUT.

GEROGLÍFICH.

J. SAN.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Emija, Fandillela y C.ª, Anton Jacas, Sobrinos del Capitan Gran, J. Llobet, Pepet Castellis, Naloci Suabe, P. Frare, Marangy, Mayet, R. Aiaris Magre, J. Baguña, F. Jordana, J. Salau, N. García, D. Sallés y Elias Lleras.—Lo que 'ns envia no fa per casa.

Ciudadans J. Alamaliv, K. Stelar, E. Nualart y Casas, I. P. Sebastia, Pere Jessachs, J. Terri, Josehp, Pep y C.ª, Canari malalt, Un Piropro y Pau Trucas.—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envia.

Ciudadá A. Llimoner. L' article 'l trobém molt fluiet.—F. Comas: Y en quant al de vosté, encare que té alguns tochs oportuns, no 'ns acaba de fe 'l pes —Nasvidal, Praxedes y C.ª: Lo logogrifo ha de ser defectuos, per repetirse una lletra: lo que 'ns envia aquesta senmana no 'ns va prou bé —T. M. (Montblanch): La noticia que 'ns dona té un caràcter massa particular.—R. Roura: Lo que deyan la senmana passada no anava per vosté: 's tractava de un altre Roura.—Pepet del Carri': Lo que 'ns envia acceptat —Cúmel: Aprofitarém lo sonel, la xarada y un acudit.—Un darrer: Fassi 'l favor de no apropiarse lo que han escrit los altres, sino cridarém ¡ladres! —J. Abril Virgili: Lo que 'ns envia aquesta senmana ho trobém fluiet y molt defectuos de forma.—Antonel del Corral: Aprofitarém una intima y algun acudit y pensament.—M. Riusec: Lo sonet va bé.—A. Badia: Ja ho haurá vist publicat Y mil gracias.—Ll. Salvador: Se preven lo desenllas y per consegüent té poch interés.—J. Staransa: Bi ha alguna estrofa ingeniosa; pero son las menos. Dada la idea 'm sembla que n' hauria pogut treure més bon partit.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22.

¡¡ GLORIA A ZORRILLA !!

LA CAMPANA DE GRACIA envía l' expressió del seu afecte y de la seva admiració al immortal autor de *D. Juan Tenorio*.